ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 28ης Ιανουαρίου 2004 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Τ-142/01 και Τ-283/01,

Organización de Productores de Túnidos Congelados (OPTUC), με έδρα το Bermeo (Ισπανία), εκπροσωπούμενη, στην υπόθεση Τ-142/01, από τους J.-R. García-Gallardo Gil-Fournier και M. Moya Díaz, δικηγόρους, και, στην υπόθεση Τ-283/01, από τους García-Gallardo Gil-Fournier και J. Guillem Carrau, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τη S. Pardo Quintillán, στη δε υπόθεση Τ-142/01 και από τον L. Visaggio, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

υποστηριζομένης από την

Organización de Productores Asociados de Grandes Atuneros Congeladores (Opagac), με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους J. Casas Robla και V. Arrastia de Sierra, δικηγόρους,

παρεμβαίνουσα στην υπόθεση Τ-142/01,

που έχουν ως αντικείμενο αίτηση για την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 584/2001 της Επιτροπής, της 26ης Μαρτίου 2001, για την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΚ) 1103/2000 και (ΕΚ) 1926/2000, για τη χορήγηση αποζημίωσης σε οργανώσεις παραγωγών για τον τόνο που παραδόθηκε στη βιομηχανία μεταποιήσεως από την 1η Ιουλίου έως 30 Σεπτεμβρίου 1999 και από την 1η Οκτωβρίου έως 31 Δεκεμβρίου 1999 (ΕΕ L 86, σ. 4), καθώς και ακύρωση του άρθρου 2, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το αντίστοιχο παράρτημα των κανονισμών (ΕΚ) της Επιτροπής 585/2001, της 26ης Μαρτίου 2001, 808/2001, της 26ης Απριλίου 2001, 1163/2001, της 14ης Ιουνίου 2001, και 1670/2001, της 20ής Αυγούστου 2001, που προβλέπουν τη χορήγηση αντισταθμιστικής αποζημιώσεως στις οργανώσεις παραγωγών για τον τόνο που παραδόθηκε στη βιομηχανία μεταποιήσεως κατά την τρίμηνη περίοδο, αντιστοίχως, από 1ης Ιανουαρίου έως 31ης Μαρτίου 2000, από 1ης Απριλίου έως 30ής Ιουνίου 2000, από 1ης Ιουλίου έως 30ής Σεπτεμβρίου 2000 και από 1ης Οκτωβρίου έως 31ης Δεκεμβρίου 2000 (αντιστοίχως, ΕΕ L 86, σ. 8, ΕΕ L 118, σ. 12, ΕΕ L 159, σ. 10, και ΕΕ L 224, σ. 4),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους V. Tiili, πρόεδρο, P. Mengozzi και M. Βηλαρά, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 18ης Σεπτεμβρίου 2003,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο και πραγματικά περιστατικά

1 Το άρθρο 18 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3759/92 του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 1992, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των αλιευομένων προϊόντων και των προϊόντων υδατοκαλλιέργειας (ΕΕ L 388, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 3318/94 του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 1994 (ΕΕ L 350, σ. 15), προβλέπει τη χορήγηση αντισταθμιστικής αποζημιώσεως όταν διαπιστώνεται ότι, για χρονικό διάστημα τριών μηνών, οι τιμές των τόνων που προορίζονται για τη βιομηχανία μεταποιήσεως είναι κατώτερες από ένα καθορισμένο όριο ενεργοποιήσεως. Το εν λόγω άρθρο έχει ως εξής:

«1. Μπορεί να χορηγείται αποζημίωση στις οργανώσεις παραγωγών για τις ποσότητες προϊόντων που απαριθμούνται στο παράρτημα III [ήτοι διάφορα είδη τόνου], οι οποίες αλιεύονται από τα μέλη τους, πωλούνται και παραδίδονται στη μεταποιητική βιομηχανία που είναι εγκατεστημένη στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας και προορίζονται για βιομηχανική παρασκευή των προϊόντων που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 1604. Η αποζημίωση αυτή χορηγείται όταν διαπιστώνεται, για χρονική περίοδο τριών μηνών, ότι:

— η μέση τιμή πώλησης που διαπιστώθηκε στην κοινοτική αγορά

και

— η τιμή "ελεύθερο στα σύνορα" που αναφέρεται στο άρθρο 22, προσαυξημένη, ενδεχομένως, κατά την επιβληθείσα εξισωτική εισφορά,

βρίσκονται αμφότερες σε επίπεδο κατώτερο από όριο ενεργοποίησης που αντιστοιχεί με το 91 % της κοινοτικής τιμής παραγωγής του συγκεκριμένου προϊόντος.

Πριν από την έναρξη κάθε αλιευτικής περιόδου, τα κράτη μέλη καταρτίζουν ή ενημερώνουν και κοινοποιούν στην Επιτροπή τον κατάλογο των βιομηχανιών που αναφέρονται στην παρούσα παράγραφο.

2. Το ποσό της αποζημίωσης, σε καμία περίπτωση, δεν μπορεί να υπερβαίνει:

— ούτε τη διαφορά μεταξύ του ορίου ενεργοποίησης και της μέσης τιμής πώλησης του συγκεκριμένου προϊόντος στην κοινοτική αγορά,

— ούτε κατ' αποκοπή ποσό ίσο με το 12 % του εν λόγω ορίου.

3. Ο συνολικός όγκος των ποσοτήτων καθενός από τα προϊόντα που είναι επιλέξιμα για την αποζημίωση δεν μπορεί να υπερβαίνει ποσό ίσο προς τον μέσο όρο των ποσοτήτων που πωλήθηκαν και παραδόθηκαν, υπό τους όρους που αναφέρονται στην παράγραφο 1, κατά τη διάρκεια του ίδιου τριμήνου των τριών αλιευτικών περιόδων που προηγούνται του τριμήνου για το οποίο καταβάλλεται η αποζημίωση.

4. Το ποσό της αποζημίωσης που χορηγείται σε κάθε οργάνωση παραγωγών ισούται:

— με το ανώτατο όριο στην παράγραφο 2 για τις ποσότητες του συγκεκριμένου προϊόντος που έχουν διατεθεί σύμφωνα με την παράγραφο 1 και οι οποίες δεν υπερβαίνουν τον μέσο όρο των ποσοτήτων που πωλήθηκαν και παραδόθηκαν υπό τους ίδιους όρους από τα μέλη της εν λόγω οργάνωσης κατά τη διάρκεια του ίδιου τριμήνου των τριών αλιευτικών περιόδων που προηγούνται του τριμήνου για το οποίο καταβάλλεται η αποζημίωση,

— με το 50 % του ανώτατου ορίου που ορίζεται στην παράγραφο 2 για τις ποσότητες του συγκεκριμένου προϊόντος που υπερβαίνουν τις ποσότητες που καθορίζονται στην πρώτη περίπτωση, οι οποίες ισούνται με το υπόλοιπο των ποσοτήτων το οποίο προκύπτει από την κατανομή των επιλέξιμων ποσοτήτων σύμφωνα με την παράγραφο 3 μεταξύ των οργανώσεων παραγωγών.

Η κατανομή μεταξύ των συγκεκριμένων οργανώσεων παραγωγών γίνεται κατ' αναλογία του μέσου όρου της αντίστοιχης παραγωγής τους κατά τη διάρκεια του ίδιου τριμήνου των τριών αλιευτικών περιόδων που προηγούνται του τριμήνου για το οποίο καταβάλλεται η αποζημίωση.

5. Οι οργανώσεις παραγωγών διανέμουν τη χορηγηθείσα αποζημίωση στα μέλη τους κατ' αναλογία των ποσοτήτων που παρήχθησαν από αυτούς και πωλήθηκαν και παραδόθηκαν σύμφωνα με την παράγραφο 1.

6. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου, και ιδίως το ποσό και οι όροι χορήγησης της αποζημίωσης, θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 32.»

2 Βάσει του κανονισμού 3759/92, όπως τροποποιήθηκε και, ιδίως, βάσει του άρθρου του 18, παράγραφος 6, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 21 Ιανουαρίου 1998, τον κανονισμό (ΕΚ) 142/98, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής που αφορούν τη χορήγηση της αντισταθμιστικής αποζημίωσης για τους τόνους που προορίζονται για τη βιομηχανία μεταποίησης (ΕΕ L 17, σ. 8).

3 Την 1η Ιουλίου 1998, τρεις επιχειρήσεις (Nicra 7 SL, Aitzugana SL και Igorre SL, στο εξής: οικείες επιχειρήσεις) που ήταν μέλη της Organización de Productores de Túnidos Congelados (στο εξής: OPTUC ή προσφεύγουσα), μιας από τις δύο οργανώσεις παραγωγών τόνων που είναι εγκατεστημένες στην Ισπανία, αποχώρησαν από αυτή και προσχώρησαν σε άλλη οργάνωση, την Organización de Productores Asociados de Grandes Atuneros Congeladores (στο εξής: Opagac).

4 Στις 30 Ιουλίου 1998, οι ισπανικές αρχές κοινοποίησαν στην Επιτροπή την προσχώρηση των επιχειρήσεων αυτών σε άλλη οργάνωση καθώς και τα στοιχεία σχετικά με τις εκφορτώσεις τόνων που πραγματοποιήθηκαν το 1995, το 1996, το 1997 και κατά το πρώτο εξάμηνο του 1998 από πλοία που ανήκαν στις επιχειρήσεις αυτές, προκειμένου η Επιτροπή να τροποποιήσει τις «στατιστικές» που είχαν καταρτιστεί για τη χορήγηση της προβλεπόμενης στο άρθρο 18 του κανονισμού 3759/92 αντισταθμιστικής αποζημιώσεως, βάσει των στοιχείων που είχαν προηγουμένως διαβιβάσει οι εν λόγω αρχές.

5 Στις 17 Δεκεμβρίου 1999, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 104/2000, για την κοινή οργάνωση των αγορών των προϊόντων αλιείας και υδατοκαλλιέργειας (ΕΕ L 17, σ. 22), ο οποίος κατάργησε και αντικατέστησε, από 1ης Ιανουαρίου 2001, τον κανονισμό 3759/92. Το άρθρο 27 του κανονισμού 104/2000 επαναλαμβάνει το κείμενο του άρθρου 18 του κανονισμού 3759/92, όπως αυτός τροποποιήθηκε, με εξαίρεση τις τροποποιήσεις της παραγράφου 1, δεύτερο εδάφιο, και του άρθρου που παρατίθεται στην παράγραφο 6.

6 Ακολούθως, η Επιτροπή εξέδωσε, βάσει του κανονισμού 3759/92, και ιδίως του άρθρου του 18, παράγραφος 6, τους κανονισμούς (ΕΚ) 1103/2000 της 25ης Μαΐου 2000 (ΕΕ L 125, σ. 18) και 1926/2000 της 11ης Σεπτεμβρίου 2000 (ΕΕ L 230, σ. 10), για τη χορήγηση αντισταθμιστικής αποζημίωσης στις οργανώσεις παραγωγών για αλιεύματα τόνου που παραδίδονται στη βιομηχανία μεταποίησης κατά τη διάρκεια των τριμήνων που περιλαμβάνονται, αντιστοίχως, μεταξύ της 1ης Ιουλίου και της 30ής Σεπτεμβρίου 1999 και μεταξύ της 1ης Οκτωβρίου και της 31ης Δεκεμβρίου 1999. Μεταξύ των οργανώσεων παραγωγών που δικαιούνταν τις εν λόγω αποζημιώσεις περιλαμβάνονται η OPTUC και η Opagac.

7 Στις 20 Ιουλίου 2000, οι ισπανικές αρχές, αφού διαπίστωσαν ότι η Επιτροπή δεν είχε προβεί στις διορθώσεις που είχαν ζητήσει, ζήτησαν από την OPTUC και την Opagac να της προσκομίσουν τα αριθμητικά στοιχεία σχετικά με τις ποσότητες τόνου που οι οικείες επιχειρήσεις είχαν διαθέσει στο εμπόριο εντός της Ευρωπαϊκής Ενώσεως κατά τα έτη 1996 και 1997, καθώς και κατά το πρώτο εξάμηνο του 1998. Συγκεκριμένα, τόνιζαν ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις τους είχαν διαβιβάσει στο παρελθόν μόνον τα στοιχεία σχετικά με τις εκφορτώσεις που είχαν πραγματοποιήσει οι εν λόγω επιχειρήσεις, ενώ η αποζημίωση χορηγούνταν για τις ποσότητες που είχαν διατεθεί στο εμπόριο εντός της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

8 Στις 16 Οκτωβρίου 2000, οι ισπανικές αρχές διαβίβασαν στην Επιτροπή τα στοιχεία σχετικά με τις ποσότητες τόνου που είχαν πωληθεί και παραδοθεί στην κοινοτική βιομηχανία μεταποιήσεως (στο εξής: διατεθείσες στο εμπόριο ποσότητες) από τα μέλη των δύο αυτών οργανώσεων παραγωγών μεταξύ 1ης Ιουλίου 1995 και 30ής Ιουνίου 1998.

9 Δεδομένου ότι οι κανονισμοί 1103/2000 και 1926/2000 δεν έλαβαν υπόψη την αποχώρηση των οικείων επιχειρήσεων από την OPTUC και την προσχώρησή τους στην Opagac όσον αφορά την κατανομή, μεταξύ των οργανώσεων παραγωγών, των ποσοτήτων που επιλέγονται για τη χορήγηση αντισταθμιστικής αποζημιώσεως (στο εξής: επιλέξιμες ποσότητες), η Opagac, εκτιμώντας ότι οι ποσότητες που της είχαν καταλογιστεί βάσει των εν λόγω κανονισμών δεν ήταν, ως εκ τούτου, ακριβείς, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου, στις 24 Νοεμβρίου 2000, προσφυγή για την ακύρωση των σχετικών διατάξεων των εν λόγω κανονισμών (υπόθεση Τ-359/00).

10 Στις 26 Μαρτίου 2001, η Επιτροπή εξέδωσε, βάσει του κανονισμού 104/2000, και ιδίως του άρθρου του 27, παράγραφος 6, τον κανονισμό (ΕΚ) 584/2001, της 26ης Μαρτίου 2001, για την τροποποίηση των κανονισμών 1103/2000 και 1926/2000 (ΕΕ L 86, σ. 4). Η Επιτροπή αναγνωρίζει, με τις αιτιολογικές σκέψεις 3 έως 5 του κανονισμού 584/2001, ότι τα οριστικά στοιχεία που της διαβίβασαν οι ισπανικές αρχές στις 16 Οκτωβρίου 2000 επηρέαζαν την κατανομή μεταξύ OPTUC και Opagac των επιλέξιμων ποσοτήτων, όπως αυτή ορίζεται στα παραρτήματα των κανονισμών 1103/2000 και 1926/2000, και ότι οι εν λόγω ποσότητες έπρεπε, ως εκ τούτου, να τροποποιηθούν.

11 Η νέα κατανομή των επιλέξιμων ποσοτήτων, όσον αφορά το τρίτο και τέταρτο τρίμηνο του 1999, η οποία καθορίζεται αντιστοίχως στα παραρτήματα I και II του κανονισμού (ΕΚ) 584/2001, με τον οποίο αντικαταστάθηκαν τα παραρτήματα των κανονισμών 1103/2000 και 1926/2000, χαρακτηρίζεται, σε σχέση με την κατανομή που απορρέει από τους τελευταίους αυτούς κανονισμούς, από τη μείωση των ποσοτήτων που καταλογίζονται για κάθε τρίμηνο στην OPTUC όσον αφορά τους «κιτρινόπτερους τόνους (Thunnus albacares) βάρους άνω των 10 χιλιογράμμων ανά τεμάχιο» και την «παλαμίδα» (listao), και από την αντίστοιχη αύξηση των ποσοτήτων που καταλογίζονται στην Opagac για τα ίδια προϊόντα και για τα ίδια τρίμηνα.

12 Κατόπιν της εκδόσεως του κανονισμού 584/2001, με διάταξη του προέδρου του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 21ης Ιουνίου 2001, η υπόθεση Τ-359/00 διαγράφηκε από το πρωτόκολλο του Πρωτοδικείου.

13 Βάσει του κανονισμού 104/2000, και ιδίως του άρθρου του 27, παράγραφος 6, η Επιτροπή εξέδωσε επίσης διαδοχικά τους κανονισμούς (ΕΚ) 585/2001 της 26ης Μαρτίου 2001 (ΕΕ L 86, σ. 8), 808/2001 της 26ης Απριλίου 2001 (ΕΕ L 118, σ. 12), 1163/2001 της 14ης Ιουνίου 2001 (ΕΕ L 159, σ. 10), και 1670/2001 της 20ής Αυγούστου 2001 (ΕΕ L 224, σ. 4), που προβλέπουν τη χορήγηση στις οργανώσεις παραγωγών αντισταθμιστικής αποζημιώσεως για αλιεύματα τόνου που παραδόθηκαν στη βιομηχανία μεταποιήσεως κατά τις περιόδους που περιλαμβάνονται, αντιστοίχως, μεταξύ της 1ης Ιανουαρίου και της 31ης Μαρτίου 2000, μεταξύ της 1ης Απριλίου και της 30ής Ιουνίου 2000, μεταξύ της 1ης Ιουλίου και της 30ής Σεπτεμβρίου 2000 και μεταξύ της 1ης Οκτωβρίου και της 31ης Δεκεμβρίου 2000.

14 Το άρθρο 2 καθενός από τους τέσσερις κανονισμούς ορίζει, στην παράγραφο 1, τον συνολικό όγκο των επιλέξιμων ποσοτήτων για το σχετικό τρίμηνο και προσδιορίζει, στην παράγραφο 2 και παραπέμποντας σε παράρτημα του ίδιου κανονισμού, την κατανομή του συνολικού αυτού όγκου μεταξύ των οργανώσεων παραγωγών. Δεν αμφισβητείται ότι η κατανομή αυτή πραγματοποιείται, μεταξύ άλλων, καταλογίζοντας στην Opagac και αφαιρώντας από την OPTUC τον προηγούμενο μέσο όρο παραγωγής των οικείων επιχειρήσεων.

15 Τέλος, στις 9 Νοεμβρίου 2001, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2183/2001, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού 104/2000 σχετικά με τη χορήγηση αντισταθμιστικής αποζημίωσης για τον τόνο που προορίζεται για τη βιομηχανία μεταποίησης (ΕΕ L 293, σ. 11). Ο εν λόγω κανονισμός καταργεί τον κανονισμό 142/98 και εφαρμόζεται από 1ης Ιανουαρίου 2002. Το άρθρο του 3 έχει ως εξής:

«1. Η αποζημίωση χορηγείται στις οργανώσεις παραγωγών, εντός των ορίων των ποσοτήτων που καθορίζονται στο άρθρο 27 παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 104/2000, για τα προϊόντα που εμφαίνονται στο παράρτημα ΙΙΙ του εν λόγω κανονισμού, τα οποία αλιεύονται από τα μέλη τους και τα οποία πωλήθηκαν και παραδόθηκαν στη βιομηχανία μεταποίησης η οποία είναι εγκαταστημένη στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας, και τα οποία προορίζονται για πλήρη και οριστική μεταποίηση σε προϊόντα που υπάγονται στον κωδικό 1604 του ΕΣ.

2. Τα κράτη μέλη προβαίνουν στην επαλήθευση των ποσοτήτων που καθορίζονται στο άρθρο 27, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 104/2000, λαμβάνοντας υπόψη τις μεταβολές που επήλθαν στη συμμετοχή μελών στις οργανώσεις παραγωγών. Ενημερώνουν σχετικά την Επιτροπή.»

Διαδικασία

16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Ιουνίου 2001, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή για την ακύρωση, αφενός, του κανονισμού 584/2001 και, αφετέρου, του άρθρου 2, παράγραφος 2, και του παραρτήματος καθενός από τους κανονισμούς 585/2001, 808/2001 και 1163/2001 (υπόθεση Τ-142/01).

17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Νοεμβρίου 2001, η προσφεύγουσα άσκησε στη συνέχεια προσφυγή για την ακύρωση του κανονισμού 1670/2001 (υπόθεση Τ-283/01), ζητώντας από το Πρωτοδικείο να διατάξει την ένωση της εν λόγω υποθέσεως με την υπόθεση Τ-142/01.

18 Στην υπόθεση Τ-142/01 η έγγραφη διαδικασία τερματίστηκε στις 13 Φεβρουαρίου 2002.

19 Στην υπόθεση Τ-283/01, η έγγραφη διαδικασία τερματίστηκε στις 12 Φεβρουαρίου 2002, καθότι η προσφεύγουσα δεν ζήτησε να της επιτραπεί να συμπληρώσει τη δικογραφία αφότου της κοινοποιήθηκε η απόφαση που εξέδωσε το Πρωτοδικείο, σύμφωνα με το άρθρο 47, παράγραφος 1, του Κανονισμού του Διαδικασίας, να μην υπάρξει δεύτερη ανταλλαγή υπομνημάτων.

20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 31 Μαΐου 2002, η Opagac ζήτησε να παρέμβει στην υπόθεση Τ-142/01 υπέρ των αιτημάτων της προσφεύγουσας. Η καθής δεν προέβαλε αντιρρήσεις ως προς την εν λόγω αίτηση παρεμβάσεως. Η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε παρατηρήσεις ως προς αυτό εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

21 Με διάταξη του προέδρου του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 2002, οι υποθέσεις Τ-142/01 και Τ-283/01 ενώθηκαν προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως, λόγω της συνάφειάς τους, κατ' εφαρμογή του άρθρου 50 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

22 Με διάταξη της 27ης Σεπτεμβρίου 2002, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου δέχθηκε την παρέμβαση της Opagac (στο εξής θα αναφέρεται και ως παρεμβαίνουσα) στην υπόθεση Τ-142/01 υπέρ των αιτημάτων της καθής. Εντούτοις, δεδομένου ότι η αίτηση παρεμβάσεως κατατέθηκε μετά τη λήξη της τασσόμενης με το άρθρο 116, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας προθεσμίας, επετράπη μόνο στην παρεμβαίνουσα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της, βάσει της εκθέσεως ακροατηρίου που θα της κοινοποιούνταν, κατά την προφορική διαδικασία.

23 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο λήψεως των προβλεπόμενων στο άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, ζήτησε από την προσφεύγουσα και από την καθής να απαντήσουν εγγράφως σε ορισμένες ερωτήσεις. Οι διάδικοι συμμορφώθηκαν προς το αίτημα αυτό εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

24 Στις 17 Σεπτεμβρίου 2003, η παρεμβαίνουσα ενημέρωσε το Πρωτοδικείο ότι δεν θα μετείχε στην επ' ακροατηρίου συζήτηση και διαβίβασε γραπτές παρατηρήσεις επί της ουσίας, τις οποίες συνέταξε βάσει της εκθέσεως ακροατηρίου που της είχε κοινοποιηθεί. Εντούτοις, οι παρατηρήσεις αυτές δεν περιελήφθησαν στη δικογραφία, για τον λόγο ότι στην παρεμβαίνουσα επετράπη μόνο να υποβάλει παρατηρήσεις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

25 Οι κύριοι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 18ης Σεπτεμβρίου 2003.

Αιτήματα των διαδίκων

26 Στην υπόθεση Τ-142/01, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τον κανονισμό 584/2001,

— να ακυρώσει το άρθρο 2, παράγραφος 2, και το παράρτημα καθενός από τους κανονισμούς 585/2001, 808/2001 και 1163/2001,

— να διατάξει οποιοδήποτε άλλο μέτρο θεωρεί πρόσφορο προκειμένου η καθής να συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 233 ΕΚ και, ειδικότερα, να προβεί σε νέα εξέταση της καταστάσεως,

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

27 Στην υπόθεση Τ-283/01, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει το άρθρο 2, παράγραφος 2, και το παράρτημα του κανονισμού 1670/2001,

— να διατάξει οποιοδήποτε άλλο μέτρο θεωρεί πρόσφορο προκειμένου η καθής να συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 233 ΕΚ και, ειδικότερα, να προβεί σε νέα εξέταση της καταστάσεως,

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

28 Σε αμφότερες τις υποθέσεις, η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

29 Με την αίτηση παρεμβάσεως στην υπόθεση Τ-142/01, η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει τα αιτήματα της καθής και ζητεί να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής στην υπόθεση Τ-142/01

30 Εκ προοιμίου πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, οι προθεσμίες προσφυγής είναι δημοσίας τάξεως και δεν εξαρτώνται από τη βούληση των διαδίκων και του δικαστή, δεδομένου ότι έχουν θεσπιστεί για να εξασφαλίζουν τη σαφήνεια και τη βεβαιότητα των εννόμων καταστάσεων. Επομένως, μολονότι η καθής, με τα υπομνήματα αντικρούσεως και ανταπαντήσεως, δεν

προέβαλε ένσταση απαραδέκτου στην υπόθεση Τ-142/01, εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να εξετάσει, ακόμη και αυτεπαγγέλτως, αν η προσφυγή ασκήθηκε πράγματι εντός της ταχθείσας προθεσμίας (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 1967, 4/67, Collignon κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 621, της 5ης Ιουνίου 1980, 108/79, Belfiore κατά Επιτροπής, Συλλογή 1980, σ. 233, σκέψη 3, της 12ης Ιουλίου 1984, 227/83, Μούσης κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3133, σκέψη 12, και απόφαση του Πρωτοδικείου, της 13ης Δεκεμβρίου 1990, Τ-29/89, Moritz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-787, σκέψη 13).

31 Συναφώς, το Πρωτοδικείο, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, κάλεσε την προσφεύγουσα και την καθής να αποφανθούν ως προς το αν, βάσει του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ και των άρθρων 101 και 102 του Κανονισμού Διαδικασίας, η προσφυγή στην υπόθεση Τ-142/01 είχε ασκηθεί εκπροθέσμως όσον αφορά τους κανονισμούς 584/2001 και 585/2001 που δημοσιεύτηκαν στις 27 Μαρτίου 2001.

Επιχειρήματα των διαδίκων

32 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσφυγή ασκήθηκε εμπροθέσμως. Ισχυρίζεται, μεταξύ άλλων, ότι, σύμφωνα με το ισπανικό κείμενο του άρθρου 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής άρχισε να τρέχει στις 11 Απριλίου 2001. Συγκεκριμένα, από το κείμενο «a partir del final del decimocuarto dia siguiente a la fecha de la publicación del acto en el Diario Oficial» («από το τέλος της δέκατης τέταρτης ημέρας που έπεται της ημερομηνίας δημοσιεύσεως της πράξεως στην Επίσημη Εφημερίδα») προκύπτει ότι η ημερομηνία ενάρξεως της προθεσμίας (dies a quo) ισοδυναμεί με την έναρξη της δέκατης πέμπτης ημέρας από τη δημοσίευση της πράξεως, εν προκειμένω την 11η Απριλίου 2001, ώρα 0. Κατά την προσφεύγουσα, η ερμηνεία αυτή είναι σύμφωνη με την αιτιολογία που στηρίζει τα άρθρα 101 και 102 του Κανονισμού Διαδικασίας, τα οποία αφορούν την έναρξη και όχι το τέλος της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής. Στο πλαίσιο αυτό, δεν μπορούν ευλόγως να θεωρηθούν τα μεσάνυχτα ως σημείο ενάρξεως της εν λόγω προθεσμίας, ήτοι το χρονικό σημείο που σηματοδοτεί το τέλος μιας ημέρας, και όχι η ώρα 0, ήτοι το χρονικό σημείο ενάρξεως μιας καινούριας ημέρας, καθότι, στην αντίθετη περίπτωση, δεν θα παρέχονταν στους διαδίκους εγγυήσεις πλήρους χρήσεως των προθεσμιών. Προσθέτοντας τις δέκα ημέρες της παρεκτάσεως λόγω αποστάσεως, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής έπρεπε να λήξει τα μεσάνυχτα της 21ης Ιουνίου 2001.

33 Επικουρικώς, στην περίπτωση που το Πρωτοδικείο δεν προκρίνει την ως άνω ερμηνεία, η προσφεύγουσα, τονίζοντας ότι το ισπανικό κείμενο του Κανονισμού Διαδικασίας είναι διφορούμενο και παρουσιάζει ιδιαίτερες δυσχέρειες ερμηνείας, επικαλείται την ύπαρξη συγγνωστής πλάνης.

34 Η καθής εκτιμά ότι η προσφυγή που στρέφεται κατά των κανονισμών 584/2001 και 585/2001 ασκήθηκε καθυστερημένα, καθότι έπρεπε να ασκηθεί το αργότερο στις 20 Ιουνίου 2001 τα μεσάνυχτα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

35 Επειδή εν προκειμένω πρόκειται για προσφυγή κατά πράξεων που δημοσιεύθηκαν στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, επιβάλλεται η υπόμνηση, αφενός, ότι, κατά το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, «όταν η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά πράξεως οργάνου αρχίζει να τρέχει από τη δημοσίευση της πράξεως, η προθεσμία αυτή υπολογίζεται, κατά την έννοια του άρθρου 101, παράγραφος 1, στοιχείο α', από το τέλος της δεκάτης τετάρτης ημέρας από της δημοσιεύσεως της πράξεως στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*».

36 Αφετέρου, από το άρθρο 101, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού διαδικασίας προκύπτει ότι οι δικονομικές προθεσμίες που προβλέπονται, μεταξύ άλλων, από τη Συνθήκη ΕΚ και από τον εν λόγω κανονισμό υπολογίζονται χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ημέρα κατά την οποία λαμβάνει χώρα το γεγονός το οποίο συνιστά την αφετηρία της προθεσμίας και λήγουν με την παρέλευση της ημέρας του τελευταίου μήνα, αν η οικεία προθεσμία εκφράζεται σε μήνες, η οποία φέρει την ίδια ημερομηνία με την ημέρα κατά την οποία έλαβε χώρα το γεγονός που αποτελεί την αφετηρία της προθεσμίας.

37 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι με το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας διευκρινίζεται ότι η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής υπολογίζεται, κατά την έννοια του άρθρου 101, παράγραφος 1, στοιχείο α', του ίδιου κανονισμού, «από το τέλος της δεκάτης τετάρτης ημέρας από της δημοσιεύσεως της πράξεως». Το άρθρο 102, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού παρέχει επομένως στον προσφεύγοντα δεκατέσσερις ολόκληρες ημέρες πέραν της κανονικής προθεσμίας προσφυγής των δύο μηνών και η dies a quo μεταφέρεται, συνεπώς, στην δεκάτη τετάρτη ημέρα από της δημοσιεύσεως της εν λόγω πράξεως (διάταξη του Πρωτοδικείου της 19ης Ιανουαρίου 2001, T-126/00, Confindustria κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-85, σκέψη 15).

38 Επειδή, εν προκειμένω, πρόκειται για τη δίμηνη προθεσμία ασκήσεως προσφυγής του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ, η dies a quo μεταφέρθηκε από τις 27 Μαρτίου 2001, ημερομηνία δημοσιεύσεως των κανονισμών 584/2001 και 585/2001 στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, στις 10 Απριλίου 2001, γεγονός που παρείχε στην προσφεύγουσα συμπληρωματική προθεσμία δεκατεσσάρων πλήρων ημερών, περιλαμβανομένης της 10ης Απριλίου 2001 μέχρι τα μεσάνυχτα (προπαρατεθείσα διάταξη Confindustria κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 16).

39 Κατά το άρθρο 101, παράγραφος 1, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας, κατά το οποίο οι προθεσμίες που προσδιορίζονται σε μήνες λήγουν με την παρέλευση της ημέρας του τελευταίου μήνα η οποία φέρει την ίδια ημερομηνία με την dies a quo, η εν λόγω προθεσμία ασκήσεως προσφυγής έληξε με την παρέλευση της 10ης Ιουνίου 2001.

40 Το γεγονός ότι αυτή η ημερομηνία αντιστοιχούσε σε Κυριακή δεν επέφερε την παράταση, κατ' εφαρμογή του άρθρου 101, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, της λήξεως της προθεσμίας μέχρι το τέλος της επόμενης εργάσιμης ημέρας. Συγκεκριμένα, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής παρεκτάθηκε κατά δέκα ημέρες, λόγω αποστάσεως, βάσει του άρθρου 102, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού. Κατά πάγια όμως νομολογία, το άρθρο 101, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας έχει εφαρμογή μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η λήξη της πλήρους προθεσμίας, περιλαμβανομένης της παρεκτάσεως της προθεσμίας λόγω αποστάσεως, συμπίπτει με ημέρα Σάββατο, Κυριακή ή με κατά νόμο εορτάσιμη ημέρα (διάταξη του Δικαστηρίου της 15ης Μαΐου 1991, C-122/90, Emsland-Stärke κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 9, απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 1995, T-80/89, T-81/89, T-83/89, T-87/89, T-88/89, T-90/89, T-93/89, T-95/89, T-97/89, T-99/89,

Τ-100/89, Τ-101/89, Τ-103/89, Τ-105/89, Τ-107/89 και Τ-112/89, BASF κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-729, σκέψη 62, και διατάξεις του Πρωτοδικείου της 20ής Νοεμβρίου 1997, Τ-85/97, Horeca-Wallonie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-2113, σκέψεις 25 και 26, και προπαρατεθείσα Confindustria κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 18).

41 Εν προκειμένω, δεδομένης της δεκαήμερης παρεκτάσεως της προθεσμίας λόγω αποστάσεως, η πλήρης προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής κατά των κανονισμών 584/2001 και 585/2001 έληξε την Τετάρτη 20 Ιουνίου 2001, τα μεσάνυχτα, καθόσον η ημερομηνία αυτή δεν περιλαμβάνεται στον κατάλογο των κατά νόμο εορτασίμων ημερών του άρθρου 1 του παραρτήματος Ι του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ως είχε εκείνη τη χρονική στιγμή, στο μέτρο που ισχύει για το Πρωτοδικείο βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

42 Επομένως, η παρούσα προσφυγή, η οποία ασκήθηκε στις 21 Ιουνίου 2001, ήταν εκπρόθεσμη όσον αφορά τους κανονισμούς 584/2001 και 585/2001.

43 Ως προς το ότι η προσφεύγουσα επικαλείται το περιεχόμενο του ισπανικού κειμένου του άρθρου 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας για να αποδείξει το μη εκπρόθεσμο της προσφυγής της και, επικουρικώς, για να δικαιολογήσει συγγνωστή πλάνη, πρέπει, κατ' αρχάς, να σημειωθεί ότι οι όροι του άρθρου 102, παράγραφος 1, του ισπανικού κειμένου του εν λόγω κανονισμού είναι σαφείς και ουδόλως στηρίζουν την προβαλλόμενη από την προσφεύγουσα ερμηνεία. Συγκεκριμένα, διευκρινίζοντας ότι η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής τρέχει «a partir del final del decimocuarto dia siguiente a la fecha de la publicación del acto en el Diario Oficial» («από το τέλος της δέκατης τέταρτης ημέρας που έπεται της ημερομηνίας δημοσιεύσεως της πράξεως στην Επίσημη Εφημερίδα»), η διάταξη αυτή ορίζει σαφώς ότι η δέκατη πέμπτη ημέρα από τη δημοσίευση της πράξεως, εν προκειμένω η 11η Απριλίου 2001, είναι η πρώτη που πρέπει να λαμβάνεται πλήρως υπόψη για τον υπολογισμό της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής.

44 Δεύτερον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η αυστηρή εφαρμογή των κοινοτικών κανονιστικών ρυθμίσεων σχετικά με τις προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής ικανοποιεί τις επιταγές της ασφάλειας του δικαίου και

της ανάγκης να αποφεύγεται κάθε αυθαίρετη διάκριση ή μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Νοεμβρίου 1985, Cockerill-Sambre κατά Επιτροπής, 42/85, Συλλογή 1985, σ. 3749, σκέψη 10, και της 15ης Ιανουαρίου 1987, 152/85, Misset κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. II-1749, σκέψη 13). Η εν προκειμένω εφαρμοστέα σχετική με τις προθεσμίες ρύθμιση δεν παρουσιάζει ιδιαίτερη δυσκολία ερμηνείας και, κατά συνέπεια, δεν μπορεί να αναγνωριστεί συγγνωστή πλάνη της προσφεύγουσας, η οποία θα δικαιολογούσε παρέκκλιση από την αυστηρή εφαρμογή της εν λόγω ρυθμίσεως (προπαρατεθείσα διάταξη Confindustria κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 21).

45 Τέλος, η προσφεύγουσα ούτε απέδειξε ούτε προέβαλε την ύπαρξη τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας που θα επέτρεπαν στο Πρωτοδικείο να παρεκκλίνει από την εν λόγω προθεσμία βάσει του άρθρου 45, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου δυνάμει του άρθρου 53 του εν λόγω οργανισμού.

46 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφυγή στην υπόθεση Τ-142/01 πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη, καθόσον στρέφεται κατά των κανονισμών 584/2001 και 585/2001.

Επί της ουσίας

47 Επομένως, το Πρωτοδικείο θα εξετάσει επί της ουσίας μόνον τις αιτήσεις για την ακύρωση των κανονισμών 808/2001, 1163/2001 και 1670/2001. Προς στήριξη των αιτήσεων αυτών, η προσφεύγουσα προβάλλει, σε καθεμία από τις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις, δύο λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από το γεγονός ότι οι επίδικες πράξεις θεσπίστηκαν χωρίς έγκυρη νομική βάση. Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από το γεγονός ότι τα επίδικα μέτρα θεσπίστηκαν χωρίς έγκυρη νομική βάση

48 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι η Επιτροπή κακώς εξέδωσε τους κανονισμούς 808/2001, 1163/2001 και 1670/2001 με νομική βάση τον κανονισμό 104/2000 και, δεύτερον, ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο, με τους ως άνω κανονισμούς, προέβη, χωρίς καμία νομική βάση, σε κατανομή των επιλέξιμων ποσοτήτων μεταξύ των δύο οικείων οργανώσεων παραγωγών, στηριζόμενο σε μεταβίβαση δικαιωμάτων από την OPTUC στην Opagac, με αποτέλεσμα τη σημαντική μείωση των μέσων όρων παραγωγής της πρώτης οργανώσεως και, κατ' επέκταση, των αντισταθμιστικών αποζημιώσεων που της αντιστοιχούσαν.

Πρώτο σκέλος: οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί εκδόθηκαν βάσει εσφαλμένης νομικής βάσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

49 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο κανονισμός 104/2000 συνιστά εσφαλμένη νομική βάση που δεν παρέχει δυνατότητα εκδόσεως των κανονισμών 808/2001, 1163/2001 και 1670/2001. Συναφώς, παρατηρεί ότι τα διαστήματα τριών μηνών που αναφέρουν οι κανονισμοί αυτοί είναι όλα προγενέστερα της 31ης Δεκεμβρίου 2000 και εμπίπτουν, ως εκ τούτου, στον κανονισμό 3759/92 και όχι στον κανονισμό 104/2000, καθότι ο τελευταίος άρχισε να ισχύει μόλις από 1ης Ιανουαρίου 2001.

50 Η καθής υποστηρίζει ότι ο κανονισμός 104/2000, και ιδίως το άρθρο του 27, παράγραφος 6, αποτελούσε τη μόνη έγκυρη νομική βάση για τους κανονισμούς 808/2001, 1163/2001 και 1670/2001 που εκδόθηκαν όλοι κατά τη διάρκεια του

2001 και ορίζουν τις αντισταθμιστικές αποζημιώσεις για το δεύτερο, τρίτο και τέταρτο τρίμηνο του 2000 αντιστοίχως.

51 Εντούτοις, τονίζει ότι, για την έκδοση αποφάσεως σχετικής με τη χορήγηση αντισταθμιστικής αποζημιώσεως για τα εν λόγω τρίμηνα, έπρεπε να ληφθούν υπόψη οι προϋποθέσεις που θέτει ο κανονισμός 3759/92. Αυτό συνέβη εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την τρίτη αιτιολογική σκέψη καθενός από τους κανονισμούς 808/2001, 1163/2001 και 1670/2001. Επομένως, η προσφεύγουσα έσφαλε ισχυριζόμενη ότι ο κανονισμός 104/2000 εφαρμόστηκε για τα ίδια αυτά τρίμηνα.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

52 Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορά τη ratione temporis εφαρμογή του δικαίου, πρέπει να γίνει διάκριση, λόγω της ασάφειας των ισχυρισμών της προσφεύγουσας, μεταξύ, αφενός, μιας ουσιαστικής πτυχής της που αφορά τον προσδιορισμό των ουσιαστικών διατάξεων περί αντισταθμιστικής αποζημιώσεως που διέπουν τις καταστάσεις που εξετάζονται με τους προσβαλλόμενους κανονισμούς και, αφετέρου, μιας διαδικαστικής πτυχής που αφορά τον προσδιορισμό της νομικής βάσεως αυτής καθ' εαυτής, ήτοι της διατάξεως βάσει της οποίας εκδίδονται οι πράξεις αυτές, που καθορίζει την αρμοδιότητα σε κοινοτικό επίπεδο καθώς και τις διαδικασίες που πρέπει να ακολουθηθούν για την έκδοσή τους.

53 Πρώτον, όσον αφορά την ουσιαστική της πτυχή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτιολογική σκέψη 3 καθενός από τους κανονισμούς 808/2001, 1163/2001 και 1670/2001 προβλέπει ότι «οι όροι του κανονισμού 3759/92 θα πρέπει να διατηρηθούν προκειμένου να ληφθεί απόφαση για τη χορήγηση αντισταθμιστικής αποζημίωσης για [το τρίμηνο που αφορά έκαστος των κανονισμών αυτών]».

54 Επομένως, η Επιτροπή, με τους τρεις προσβαλλόμενους κανονισμούς, εφάρμοσε τις ουσιαστικές διατάξεις του κανονισμού 3759/92. Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας, από ουσιαστικής απόψεως, είναι αβάσιμη.

55 Περαιτέρω, δεν αμφισβητείται, αφενός, ότι η προσφεύγουσα, με τις παρούσες προσφυγές, στρέφεται μόνον κατά του καταλογισμού των επιλέξιμων ποσοτήτων στις οργανώσεις παραγωγών OPTUC και Opagac, όπως προκύπτει από το άρθρο 2, παράγραφος 2, και από το παράρτημα καθενός από τους κανονισμούς 808/2001, 1163/2001 και 1670/2001 και, αφετέρου, ότι δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ του περιεχομένου των ουσιαστικών διατάξεων του κανονισμού 3759/92, όπως τροποποιήθηκε, και των διατάξεων του κανονισμού 104/2000 που διέπουν τον καταλογισμό των επιλέξιμων ποσοτήτων στις οργανώσεις παραγωγών (στο εξής: οργανώσεις παραγωγών). Συγκεκριμένα, το κείμενο του άρθρου 18, παράγραφοι 3 έως 5, του κανονισμού 3759/92, όπως τροποποιήθηκε, είναι όμοιο με αυτό του άρθρου 27, παράγραφοι 3 έως 5, του κανονισμού 104/2000.

56 Επομένως, δεδομένου ότι εν προκειμένω δεν συντρέχει σύγκρουση νόμων ως προς την εφαρμογή τους στον χρόνο, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή, με τους κανονισμούς 808/2001, 1163/2001 και 1670/2001, εφάρμοσε τις ουσιαστικές διατάξεις του κανονισμού 104/2000, η αιτίαση της προσφεύγουσας, ως προς την ουσιαστική της πτυχή, στερείται εν πάση περιπτώσει ουσίας.

57 Δεύτερον, όσον αφορά τη διαδικαστική της πτυχή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι όλοι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί αναφέρουν, μεταξύ των εγγράφων στα οποία στηρίζονται, τον κανονισμό 104/2000 «και ιδίως το άρθρο του 27, παράγραφος 6».

58 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή εξέδωσε τους προσβαλλόμενους κανονισμούς χρησιμοποιώντας ιδίως ως νομική βάση την εν λόγω παράγραφο, η οποία ορίζει ότι οι λεπτομέρειες εφαρμογής του άρθρου 27 του κανονισμού 104/2000, και ιδίως το ποσό καθώς και οι προϋποθέσεις χορηγήσεως της αποζημιώσεως, θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 38, παράγραφος 2, του

κανονισμού 104/2000, το οποίο παραπέμπει στα άρθρα 4 και 7 της αποφάσεως 1999/468/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, για τον καθορισμό των όρων άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή (ΕΕ L 184, σ. 23). Ομοίως, το άρθρο 18, παράγραφος 6, του κανονισμού 3759/92, όπως τροποποιήθηκε, έχει ως αντικείμενο να διευκρινίσει ότι οι λεπτομέρειες εφαρμογής του άρθρου αυτού, και ιδίως το ποσό καθώς και οι προϋποθέσεις χορηγήσεως της αποζημιώσεως, θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 32 του τελευταίου αυτού κανονισμού.

59 Η προσφεύγουσα όμως απλώς και μόνον επικρίνει την επιλογή του κανονισμού 104/2000 ως νομικής βάσεως των προσβαλλόμενων κανονισμών, αφήνοντας να εννοηθεί ότι η Επιτροπή έπρεπε να παραπέμπει στον κανονισμό 3759/92, όπως αυτός έχει τροποποιηθεί. Εντούτοις, δεν κάνει λόγο για καμία διαφορά ως προς τη διαδικασία που θεσπίζουν οι κανονισμοί αυτοί, η οποία θα μπορούσε να οδηγήσει σε σύγκρουση νόμων ως προς την εφαρμογή τους στον χρόνο.

60 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι υπάρχει εν προκειμένω ενδεχόμενο τέτοιας συγκρούσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι οι κανόνες διαδικασίας θεωρούνται γενικώς ως εφαρμοζόμενοι σε καταστάσεις που έχουν γεννηθεί πριν από τη θέση τους σε ισχύ (απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 1981, 212/80 έως 217/80, Salumi κ.λπ., Συλλογή 1981, σ. 2735, σκέψη 9).

61 Επομένως, τονίζοντας ότι ο κανονισμός 104/2000 τέθηκε σε ισχύ κατόπιν των τριμήνων τα οποία αφορούν οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί, η προσφεύγουσα ουδόλως απέδειξε ότι ήταν εσφαλμένη η εκ μέρους της Επιτροπής επιλογή του εν λόγω κανονισμού ως νομικής βάσεως.

62 Επομένως, το υπό εξέταση σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Δεύτερο σκέλος: η βάσει των προσβαλλόμενων κανονισμών κατανομή των επιλέξιμων ποσοτήτων μεταξύ των οργανώσεων παραγωγών στερείται νομικής βάσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

63 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προβλεπόμενη από τους προσβαλλόμενους κανονισμούς κατανομή των επιλέξιμων ποσοτήτων μεταξύ των οργανώσεων παραγωγών δεν μπορεί να έχει ως έγκυρη νομική βάση ούτε τον κανονισμό 3759/92 ούτε τον κανονισμό εφαρμογής του 142/98 ούτε τον κανονισμό 104/2000, καθότι κανένα από τα κείμενα αυτά δεν περιέχει διατάξεις που να παρέχουν στην Επιτροπή τη δυνατότητα, σε περίπτωση προσχωρήσεως μέλους μιας οργανώσεως σε άλλη οργάνωση παραγωγών κατόπιν αποχωρήσεώς του από την πρώτη, να αφαιρέσει από μια οργάνωση παραγωγών το μέρος που το αποχωρήσαν μέλος είχε αποφέρει στην παραγωγή της κατά τις τρεις τελευταίες αλιευτικές περιόδους για να το καταλογίσει σε άλλη οργάνωση παραγωγών. Ειδικότερα, τόσο το άρθρο 18, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 3759/92, όπως τροποποιήθηκε, όσο και το άρθρο 27, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 104/2000 προβλέπουν ότι μία από τις βασικές παραμέτρους για τον υπολογισμό και την κατανομή των επιλέξιμων ποσοτήτων τόνου μεταξύ των οργανώσεων παραγωγών είναι η εκτίμηση των μέσων όρων παραγωγής κάθε οργανώσεως παραγωγών κατά τη διάρκεια του ίδιου τριμήνου των τριών αλιευτικών περιόδων που προηγήθηκαν του τριμήνου για το οποίο χορηγήθηκε η αποζημίωση.

64 Προς στήριξη της επιχειρηματολογίας αυτής, η προσφεύγουσα επικαλείται τη νομολογία του Δικαστηρίου από την οποία προκύπτει ότι ένας εκτελεστικός κανονισμός που έχει εκδοθεί βάσει εξουσιοδοτήσεως που περιέχεται σε βασικό κανονισμό δεν μπορεί να παρεκκλίνει από τις διατάξεις του τελευταίου αυτού κανονισμού στον οποίο και στηρίζεται (απόφαση της 10ης Μαρτίου 1971, 38/70, Deutsche Tradax, Συλλογή τόμος 1971, σ. 707).

65 Περαιτέρω, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι ούτε οι διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού 104/2000 που περιέχονται στον κανονισμό 2183/2001 παρέχουν στην Επιτροπή νομική βάση που να την εξουσιοδοτεί να καταλογίζει τον μέσο

όρο παραγωγής μιας οργανώσεως παραγωγών σε άλλη σε περίπτωση που μέλη της πρώτης οργανώσεως αποχωρούν και προσχωρούν στην άλλη. Με τον κανονισμό αυτό, ιδίως με το άρθρο του 3, παράγραφος 2, η Επιτροπή απλώς μεταβίβασε στα κράτη μέλη την ευθύνη να επιλύσουν το πρόβλημα που συνδέεται με την προσχώρηση ενός παραγωγού σε άλλη οργάνωση από αυτήν στην οποία ανήκε. Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα τονίζει ότι ο κανονισμός 2183/2001 δεν ίσχυε όταν συνέβησαν τα πραγματικά περιστατικά.

66 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι σκοπός της εν λόγω αντισταθμιστικής αποζημιώσεως είναι να ενθαρρύνεται η ευρωπαϊκή βιομηχανία μεταποιήσεως τόνου και να εξασφαλίζεται η δυνατότητα των παραγωγών να διαθέτουν το μέρος της παραγωγής τους που δεν μπορούν να διαθέσουν στην αγορά νωπών προϊόντων. Καθορίζεται ανώτατο όριο των επιλέξιμων ποσοτήτων προκειμένου να μην καθίσταται συμφερότερη η διάθεση του τόνου προς μεταποίηση σε σχέση με την πώλησή του ως νωπού προϊόντος.

67 Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι δικαιούχοι των αντισταθμιστικών αποζημιώσεων είναι οι οργανώσεις παραγωγών και όχι οι παραγωγοί. Αυτό προκύπτει μεταξύ άλλων από το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2183/2001.

68 Το γεγονός ότι επιτρέπεται να αλλάζουν σημαντικά μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα οι αποζημιώσεις που χορηγούνται στις οργανώσεις παραγωγών, οι οποίες βαρύνονται με σημαντικά έξοδα διαχειρίσεως, όπως συνέβη με την έκδοση των προσβαλλόμενων κανονισμών, θίγει τη σταθερότητα των προϋπολογισμών των οργανώσεων παραγωγών και, σε τελική ανάλυση, τον σκοπό για τον οποίο έχουν δημιουργηθεί. Οι οργανώσεις παραγωγών, των οποίων τον ρόλο προσπαθεί να ενισχύσει η Επιτροπή στο πλαίσιο της αλιευτικής της πολιτικής, είναι το ιδανικό μέσο για να ανταποκρίνεται επακριβώς η προσφορά στη ζήτηση και για τη ρύθμιση των τιμών.

69 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ, αφενός, του κριτηρίου καταλογισμού των επιλέξιμων ποσοτήτων στις οργανώσεις παραγωγών —ήτοι του καταλογισμού των ποσοτήτων στις οργανώσεις

παραγωγών κατ' αναλογία προς τον μέσο όρο παραγωγής καθεμιάς από αυτές κατά τη διάρκεια του ίδιου τριμήνου των τριών προηγούμενων αλιευτικών περιόδων— και, αφετέρου, της κατανομής των ποσοτήτων αυτών μεταξύ των μελών των οργανώσεων παραγωγών, η οποία πραγματοποιείται βάσει της παραγωγής τους κατά την οικεία περίοδο. Συναφώς, ισχυρίζεται ότι έπρεπε να λάβει, για τα τρίμηνα που αναφέρονται στους προσβαλλόμενους κανονισμούς, ποσό που να αντικατοπτρίζει τον μέσο όρο της παραγωγής της κατά το ίδιο τρίμηνο των τριών αλιευτικών περιόδων που προηγούνται του οικείου τριμήνου.

70 Στο πλαίσιο των ισχυρισμών επί της ουσίας, καθώς και με τα επιχειρήματά της σε σχέση με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι επιχειρήσεις που αποχώρησαν από αυτή την 1η Ιουλίου 1998 για να προσχωρήσουν στην Opagac παρέβησαν το καταστατικό της OPTUC, μεταξύ άλλων το άρθρο του 12 που προβλέπει, σύμφωνα με τους κοινοτικούς κανόνες περί αναγνωρίσεως των οργανώσεων παραγωγών, ότι ένα μέλος δεν μπορεί να αποχωρήσει από την οργάνωση παρά κατόπιν τριών ετών από την προσχώρησή του και υπό την προϋπόθεση ότι έχει αποστείλει στην οργάνωση, εγγράφως και με απόδειξη παραλαβής, προειδοποίηση ενός έτους. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι όλες οι επιχειρήσεις αυτές αποχώρησαν από την OPTUC χωρίς να τηρήσουν τη δεύτερη προϋπόθεση και ότι η Aitzugana και η Igorre παρέβησαν, επιπλέον, και την πρώτη από τις εν λόγω προϋποθέσεις.

71 Διευκρινίζει ότι, ως εκ τούτου, δεδομένου ότι η αποχώρηση των επιχειρήσεων αυτών από την OPTUC άρχισε να παράγει αποτελέσματα από 1ης Ιουλίου 1999, η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη της, για την κατανομή των επιλέξιμων ποσοτήτων μεταξύ των οργανώσεων παραγωγών, διαφορετικά αριθμητικά στοιχεία για τα τρίμηνα αναφοράς των ετών 1997, 1998 και 1999.

72 Η καθής δέχεται ότι ούτε ο κανονισμός 3759/92 ούτε οι λεπτομέρειες εφαρμογής του αναφέρουν ρητά την περίπτωση αποχωρήσεως ενός μέλους από μια οργάνωση παραγωγών και προσχωρήσεως σε άλλη. Εντούτοις, θεωρεί ότι κακώς η προσφεύγουσα επιμένει στην ύπαρξη νομικού κενού στη σχετική κανονιστική ρύθμιση. Συγκεκριμένα, η λύση που προτείνεται με τους προσβαλλόμενους κανονισμούς, η οποία συνίσταται στον προσδιορισμό της αποζημιώσεως που αντιστοιχεί σε μια οργάνωση παραγωγών για ένα συγκεκριμένο τρίμηνο, καταλογίζοντας στην εν λόγω οργάνωση παραγωγών τη μέση προηγούμενη παραγωγή όλων των παραγωγών που, κατά τη διάρκεια

του τριμήνου αυτού, προσχώρησαν σ' αυτή, προκύπτει από την ερμηνεία της εν λόγω κανονιστικής ρυθμίσεως, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού που επιδιώκεται από την καθιέρωση ανώτατων ορίων που υπολογίζονται ανάλογα με την προηγούμενη μέση παραγωγή και ο οποίος είναι να προλαμβάνεται η μη κανονική ανάπτυξη της παραγωγής που μπορεί να έχει ως συνέπεια την απόκλιση των εξόδων από τα προβλεπόμενα.

73 Απορρίπτει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που στηρίζονται στην απαίτηση σταθερότητας των προϋπολογισμών των οργανώσεων παραγωγών, παρατηρώντας ότι οι τελευταίες χρηματοδοτούνται από ίδιους πόρους, κυρίως από τις εισφορές των μελών τους και από ενδεχόμενες εθνικές και κοινοτικές ενισχύσεις και ότι η αντισταθμιστική αποζημίωση χορηγείται υπέρ των παραγωγών και όχι των οργανώσεων παραγωγών.

74 Τέλος, επικαλείται την έλλειψη αποδεικτικών στοιχείων και το όψιμο των ισχυρισμών της προσφεύγουσας σχετικά με την παράβαση του καταστατικού της από τις οικείες επιχειρήσεις καθώς και με το ότι η αποχώρησή τους από αυτή άρχισε να παράγει αποτελέσματα την 1η Ιουλίου 1999.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

75 Με το δεύτερο αυτό σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αντλεί από την απουσία νομικής βάσεως για την κατανομή των επιλέξιμων ποσοτήτων μεταξύ των οργανώσεων παραγωγών, όπως πραγματοποιείται βάσει των προσβαλλόμενων κανονισμών, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί την αρμοδιότητα της Επιτροπής να προβαίνει στην κατανομή των επιλέξιμων ποσοτήτων μεταξύ των οργανώσεων παραγωγών, αλλά τον τρόπο με το οποίο η Επιτροπή, με τους προσβαλλόμενους κανονισμούς, προέβη στην κατανομή αυτή κατόπιν της προσχωρήσεως των οικείων επιχειρήσεων σε άλλη οργάνωση παραγωγών.

76 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η περίπτωση αποχωρήσεως από μια οργάνωση παραγωγών και προσχωρήσεως σε άλλη δεν προβλέπεται ρητά στο άρθρο 18 του κανονισμού 3759/92, όπως τροποποιήθηκε, ούτε σε άλλες διατάξεις τις οποίες η προσφεύγουσα έπρεπε να λάβει υπόψη της κατά την έκδοση των προσβαλλόμενων κανονισμών.

77 Εντούτοις, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, όταν υπάρχει κενό στην κανονιστική ρύθμιση μιας κοινής οργανώσεως της αγοράς, η λύση πρέπει να αναζητείται υπό το φως του σκοπού και του αντικειμένου της κοινής οργανώσεως της αγοράς, λαμβανομένων υπόψη σκέψεων πρακτικής και διοικητικής φύσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Ιανουαρίου 1974, 159/73, Hannoversche Zucker, Συλλογή τόμος 1974, σ. 83, σκέψη 4).

78 Ειδικότερα, πρέπει να εξεταστεί αν το άρθρο 18 του κανονισμού 3759/92, όπως έχει τροποποιηθεί, μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, ακόμη και ελλείψει διευκρινίσεων σχετικά με τις λεπτομέρειες καταλογισμού των επιλέξιμων ποσοτήτων σε περίπτωση προσχωρήσεως μέλους μιας οργανώσεως σε άλλη οργάνωση παραγωγών, οι διατάξεις αυτές παρέχουν τη δυνατότητα να συναχθεί η μέθοδος που πρέπει να ακολουθεί η Επιτροπή σε παρόμοια περίπτωση (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Μαΐου 1983, 87/82, Darthenay, Συλλογή 1983, σ. 1579, σκέψεις 16 έως 21). Περαιτέρω, για την ερμηνεία μιας διατάξεως πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, εκτός από το γράμμα της, η εν γένει οικονομία και ο σκοπός της ρυθμίσεως της οποίας μέρος αποτελεί η επίμαχη διάταξη (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Δεκεμβρίου 1996, C-267/95 και C-268/95, Merck, Συλλογή 1996, σ. I-6285, σκέψη 22).

79 Κατ' αρχάς, από το γράμμα του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 3759/92, όπως έχει τροποποιηθεί, και από τη γενική οικονομία του άρθρου αυτού, μεταξύ άλλων των παραγράφων του 3 έως 5, προκύπτει ότι ο μηχανισμός καταλογισμού των επιλέξιμων ποσοτήτων σε κάθε οργάνωση παραγωγών διαρθρώνεται κυρίως σε τρία στάδια.

80 Πρώτον, ο συνολικός όγκος των επιλέξιμων ποσοτήτων καθορίζεται σύμφωνα με την παράγραφο 3. Ισούται με το μικρότερο ποσό μεταξύ του συνόλου των ποσοτήτων που διατέθηκαν στο εμπόριο κατά τη διάρκεια του τριμήνου για το οποίο καταβάλλεται η αποζημίωση (στο εξής: τρίμηνο της αποζημιώσεως) και με τον μέσο όρο των συνολικών ποσοτήτων που διατέθηκαν στο εμπόριο κατά τη διάρκεια του ίδιου τριμήνου των τριών αλιευτικών περιόδων που προηγούνται του τριμήνου της αποζημιώσεως (στο εξής: περίοδος αναφοράς).

81 Δεύτερον, για κάθε οργάνωση παραγωγών, οι επιλέξιμες ποσότητες καταλογίζονται μέχρι το 100 % του ορίου της αποζημιώσεως που ορίζεται στην παράγραφο 2, σύμφωνα με την παράγραφο 4, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση. Οι ποσότητες αυτές αντιστοιχούν, για κάθε οργάνωση παραγωγών, στο μικρότερο ποσό μεταξύ των ποσοτήτων που διέθεσαν τα μέλη της στο εμπόριο κατά τη διάρκεια του τριμήνου της αποζημιώσεως (στο εξής επίσης: παραγωγή του τριμήνου της αποζημιώσεως) και στον μέσο όρο των ποσοτήτων που διέθεσαν τα μέλη της στο εμπόριο κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς (στο εξής επίσης: μέσος όρος της προηγούμενης παραγωγής).

82 Τρίτον, στην περίπτωση που διαπιστώνεται θετική διαφορά μεταξύ, αφενός, του συνολικού όγκου των επιλέξιμων ποσοτήτων που ορίζεται με την παράγραφο 3 και, αφετέρου, του ποσού των ποσοτήτων για τις οποίες χορηγείται 100 % αποζημίωση και που καταλογίζονται στις οργανώσεις παραγωγών δυνάμει της παραγράφου 4, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, η διαφορά αυτή (στο εξής: υπόλοιπο των ποσοτήτων) αποτελεί αντικείμενο κατανομής μεταξύ των οργανώσεων παραγωγών, για τις αντίστοιχες δε ποσότητες χορηγείται αποζημίωση μέχρι το 50 % του ορίου της αποζημιώσεως που ορίζεται στην παράγραφο 2.

83 Η αναφερόμενη στο προηγούμενο σημείο κατανομή αφορά, πάντως, μόνον τις οργανώσεις παραγωγών για τις οποίες η παραγωγή του τριμήνου της αποζημιώσεως υπερβαίνει τον μέσο όρο της προηγούμενης παραγωγής (τις «οικείες» οργανώσεις παραγωγών υπό την έννοια της παραγράφου 4, δεύτερο εδάφιο, σε συνδυασμό με την παράγραφο 4, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση) και πραγματοποιείται σύμφωνα με την παράγραφο 4, δεύτερο εδάφιο, κατ' αναλογία προς τον μέσο όρο της «αντίστοιχης παραγωγής» τους κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς.

84 Όσον αφορά όμως την κατανομή των ποσοτήτων για τις οποίες χορηγείται 100 % αποζημίωση (βλ. σκέψη 81 ανωτέρω), πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 18, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, όταν κάνει λόγο, σε σχέση με μια οργάνωση παραγωγών, για τον μέσο όρο της προηγούμενης παραγωγής των «μελών της», αναφέρεται μάλλον στις επιχειρήσεις που ήταν μέλη της οργανώσεως παραγωγών κατά τη διάρκεια του τριμήνου της αποζημιώσεως.

85 Αντιθέτως, όσον αφορά τον καταλογισμό των ποσοτήτων για τις οποίες χορηγείται αποζημίωση 50 % μέσω της κατανομής του υπολοίπου των ποσοτήτων μεταξύ των οικείων οργανώσεων παραγωγών (βλ. σκέψεις 82 και 83 ανωτέρω), το άρθρο 18, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, αναφέρεται στην «αντίστοιχη παραγωγή» των οργανώσεων παραγωγών κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς, όροι που αφήνουν αμφιβολίες ως προς το αν προσδιορίζουν τον όγκο των ποσοτήτων που διατέθηκαν στο εμπόριο κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς από τους παραγωγούς που ήταν μέλη της οργανώσεως παραγωγών ή τον όγκο των ποσοτήτων που διατέθηκαν στο εμπόριο κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής από τους παραγωγούς που είναι μέλη της οργανώσεως παραγωγών κατά τη διάρκεια του τριμήνου της αποζημιώσεως.

86 Δεύτερον, όσον αφορά τον σκοπό του άρθρου 18 του κανονισμού 3759/92, όπως έχει τροποποιηθεί, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατά την εικοστή αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3759/92, οι αντισταθμιστικές αποζημιώσεις που προβλέπει το άρθρο αυτό αποβλέπουν στην προστασία του επιπέδου των εισοδημάτων των κοινοτικών παραγωγών τόνου που προορίζονται για τη βιομηχανία μεταποιήσεως από την πτώση των τιμών εισαγωγής (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Φεβρουαρίου 1988, 264/86, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 973, σκέψη 20).

87 Λαμβανομένου υπόψη του σκοπού αυτού, που υπενθυμίζεται επίσης στην έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3318/94 και στην αιτιολογική σκέψη 29 του κανονισμού 104/2000, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι οι δικαιούχοι των ενισχύσεων αυτών είναι οι παραγωγοί και όχι οι οργανώσεις παραγωγών. Ναι μεν προκύπτει από το κείμενο διαφόρων διατάξεων ότι η αντισταθμιστική αποζημίωση «χορηγείται» στις οργανώσεις παραγωγών (βλ. άρθρο 18, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού 3759/92, όπως έχει τροποποιηθεί, καθώς και το άρθρο 2, παράγραφος 1, και το άρθρο 4 του κανονισμού εφαρμογής 142/98) και «καταβάλλεται» σ' αυτές από το οικείο κράτος μέλος (άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 142/98), από την ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση προκύπτει επίσης, όμως, ότι η αποζημίωση αυτή «καταβάλλεται στη συνέχεια από την οργάνωση παραγωγών στα μέλη της» (άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 142/98· βλ., επίσης, άρθρο 18, παράγραφος 5, του κανονισμού 3759/92, όπως έχει τροποποιηθεί).

88 Επομένως, δεδομένου ότι οι οργανώσεις παραγωγών λειτουργούν μόνον ως μεσάζοντες για τη λογιστική καταχώριση και την εκκαθάριση των αντι-

σταθμιστικών αποζημιώσεων, η απαίτηση δημοσιονομικής σταθερότητας των εν λόγω οργανώσεων παραγωγών, την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα, αποδεικνύεται αλυσιτελής. Συγκεκριμένα, από τον ίδιο τον κανονισμό 3759/92, και επί του παρόντος από τον κανονισμό 104/2000, προκύπτει ότι οι πηγές χρηματοδοτήσεως των οργανώσεων παραγωγών είναι εντελώς διαφορετικές. Συναφώς, αρκεί να μνημονευθούν οι συνεισφορές των μελών (βλ. άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο δ', σημείο 3, του κανονισμού 104/2000) και, ενδεχομένως, των μη μελών (βλ. άρθρο 5, παράγραφος 4, του κανονισμού 3759/92) και οι ενισχύσεις των κρατών μελών (παραδείγματος χάριν, βλ. άρθρο 7 του κανονισμού 3759/92 και άρθρα 10, παράγραφος 1, και 11 του κανονισμού 104/2000).

89 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι, για τον καθορισμό της αποζημιώσεως που πρέπει να καταβληθεί σε μια οργάνωση παραγωγών για ένα συγκεκριμένο τρίμηνο, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 3759/92, όπως έχει τροποποιηθεί, είναι αναγκαίο να της καταλογίζεται ο μέσος όρος της προηγούμενης παραγωγής όλων των παραγωγών που είναι μέλη της κατά τη διάρκεια του ίδιου αυτού τριμήνου.

90 Αν αυτό δεν γινόταν δεκτό, θα προκαλούνταν αδικαιολόγητες και άδικες στρεβλώσεις εις βάρος των πραγματικών δικαιούχων των αντισταθμιστικών αποζημιώσεων, ήτοι των παραγωγών, των οποίων το επίπεδο των εισοδημάτων, που τείνουν να προστατέψουν οι αποζημιώσεις αυτές, μπορεί να επηρεαστεί σημαντικά από την αποχώρηση μέλους τους και την προσχώρησή του σε άλλη οργάνωση παραγωγών.

91 Συγκεκριμένα, αν, παρά την προσχώρηση μελών μιας οργανώσεως σε άλλη οργάνωση παραγωγών, οι επιλέξιμες ποσότητες εξακολουθούσαν να υπόκεινται σε ανώτατο όριο, για κάθε οργάνωση παραγωγών, ανάλογα με τον μέσο όρο της προηγούμενης παραγωγής των παραγωγών που ήταν μέλη της οργανώσεως παραγωγών κατά την περίοδο αναφοράς, μια οργάνωση παραγωγών που έχει αποκτήσει νέα μέλη θα πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 5, του κανονισμού 3759/92, όπως έχει τροποποιηθεί, να κατανείμει μεταξύ όλων των παραγωγών που ήταν μέλη της κατά το τρίμηνο της αποζημιώσεως, περιλαμβανομένων των νέων μελών της, και ανάλογα με την παραγωγή τους κατά το τρίμηνο της αποζημιώσεως, αποζημίωση που θα υπολογίζεται ωστόσο βάσει ενός όγκου επιλέξιμων ποσοτήτων που δεν είναι

ανάλογος ούτε προς την παραγωγή του τριμήνου της αποζημιώσεως ούτε προς τον μέσο όρο της προηγούμενης παραγωγής των μελών της. Κατ' ουσίαν, η προσχώρηση νέου μέλους θα ζημίωνε αδικαιολόγητα τα λοιπά μέλη της οργανώσεως παραγωγών, καθότι θα τα υποχρέωνε να μοιραστούν με το νέο αυτό μέλος, σύμφωνα με την αντίστοιχη παραγωγή του τριμήνου της αποζημιώσεως, αποζημίωση που θα υπολογιζόταν βάσει ενός όγκου επιλέξιμων ποσοτήτων που καθορίζεται χωρίς να λαμβάνεται υπόψη ο μέσος όρος της προηγούμενης παραγωγής του νέου μέλους.

92 Εφόσον η λύση που εφαρμόζει η καθής, όσον αφορά τις επίδικες διατάξεις των κανονισμών 808/2001, 1163/2001 και 1670/2001, προκύπτει ευθέως από το άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 3759/92, όπως έχει τροποποιηθεί, και λαμβανομένης υπόψη της γενικής οικονομίας και του σκοπού του εν λόγω άρθρου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η καθής ούτε παρέβη το εν λόγω άρθρο ούτε υπερέβη τις αρμοδιότητές της εκτελέσεως.

93 Όσον αφορά τις αιτιάσεις της προσφεύγουσας που στηρίζονται στην παράβαση του καταστατικού της από τις οικείες επιχειρήσεις και στο ότι η αποχώρησή τους άρχισε να παράγει αποτελέσματα από 1ης Ιουλίου 1999 (βλ. σκέψεις 70 και 71 ανωτέρω), πρέπει να απορριφθούν χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί αν η Επιτροπή πρέπει να λαμβάνει υπόψη της, κατά την έκδοση των κανονισμών περί καθορισμού των επιλέξιμων ποσοτήτων που καταλογίζονται σε κάθε οργάνωση παραγωγών, ενδεχόμενη παράβαση των κανόνων του καταστατικού μιας οργανώσεως παραγωγών σχετικά με την αποχώρηση των μελών της.

94 Συγκεκριμένα, ορθώς η καθής προέβαλε την έλλειψη αποδεικτικών στοιχείων και το όψιμο των ισχυρισμών αυτών. Αφενός, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε καμιά απόδειξη ως προς τα πραγματικά περιστατικά που στηρίζουν τον ισχυρισμό της ότι οι τρεις οικείες επιχειρήσεις δεν τήρησαν τις προϋποθέσεις του άρθρου 12 του καταστατικού της OPTUC ως προς την αποχώρησή τους από αυτή. Αφετέρου, ούτε ισχυρίστηκε ούτε απέδειξε ότι υπέβαλε εγκαίρως στις εθνικές αρχές ή στην Επιτροπή, ώστε να μπορέσουν αυτές να τη λάβουν

υπόψη τους ενόψει της εκδόσεως των προσβαλλόμενων κανονισμών, οποιαδήποτε αμφισβήτηση ως προς το νομότυπο της αποχωρήσεως των επιχειρήσεων αυτών βάσει του εν λόγω καταστατικού.

95 Περαιτέρω, όσον αφορά ειδικότερα το ζήτημα της ημερομηνίας που η αποχώρηση αυτή άρχισε να παράγει αποτελέσματα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας είναι αλυσιτελής. Συγκεκριμένα, εφόσον, δυνάμει των προσβαλλομένων διατάξεων των κανονισμών 808/2001, 1163/2001 και 1670/2001, ο μέσος όρος της προηγούμενης παραγωγής καθεμάς από τις οικείες επιχειρήσεις καταλογίστηκε στην OPTUC για τον λόγο ότι οι επιχειρήσεις αυτές ανήκαν στο εξής στην Opagac κατά τη διάρκεια των τριμήνων για τα οποία χορηγήθηκε αποζημίωση βάσει των ως άνω κανονισμών, το γεγονός ότι η αποχώρησή τους άρχισε να παράγει αποτελέσματα την 1η Ιουλίου 1999 και όχι την 1η Ιουλίου 1998 δεν ασκεί ουδεμία επιρροή, στο μέτρο που τα τρίμηνα της αποζημιώσεως, ήτοι το δεύτερο, τρίτο και τέταρτο τρίμηνο του 2000, ήταν μεταγενεστέρα από αμφότερες τις ημερομηνίες αυτές.

96 Συνεπώς, πρέπει επίσης να απορριφθεί το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

Επιχειρήματα των διαδίκων

97 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι από τη νομολογία (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1991, C-368/89, Crispoltoni, Συλλογή 1991, σ. I-3695, και της 22ας Απριλίου 1997, C-310/95, Road Air, Συλλογή 1997, σ. I-2229) προκύπτει ότι η αναδρομική εφαρμογή μιας πράξεως ενός κοινοτικού οργάνου είναι αντίθετη προς την αρχή της δικαιολογημένης

εμπιστοσύνης αν συνεπάγεται, για τον ενδιαφερόμενο, μια δυσμενέστερη νομική κατάσταση και εφόσον η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του δεν έχει τύχει του δέοντος σεβασμού. Η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της προσφεύγουσας όμως εθίγη με τους κανονισμούς 808/2001, 1163/2001 και 1670/2001, στο μέτρο που αυτοί εφάρμοσαν αναδρομικά νέα κανονιστική ρύθμιση.

98 Συναφώς, η προσφεύγουσα τονίζει ότι, δεδομένου ότι οι αρχικώς εκδοθέντες κανονισμοί δεν περιείχαν καμία διάταξη σχετική με τις συνέπειες της προσχωρήσεως μελών μιας οργανώσεως σε άλλη οργάνωση παραγωγών, γέννησαν στα μέλη της, από τη δημοσίευσή τους, σαφείς και προφανείς προσδοκίες με αποτέλεσμα τη δικαιολογημένη πεποίθησή της την οποία έθιξαν οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί.

99 Η καθής αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας και εμμένει στο ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί δεν συνιστούν παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

100 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, κάθε επιχειρηματίας στον οποίο κάποιο κοινοτικό όργανο προκάλεσε βάσιμες προσδοκίες έχει τη δυνατότητα να επικαλεστεί την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Εξάλλου, όταν ένας προνοητικός και ενημερωμένος επιχειρηματίας είναι σε θέση να προβλέψει τη θέσπιση κοινοτικού μέτρου ικανού να βλάψει τα συμφέροντά του, δεν μπορεί να επικαλεστεί την αρχή αυτή αφού θεσπιστεί το εν λόγω μέτρο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 1ης Φεβρουαρίου 1978, 78/77, Lührs, Συλλογή τόμος 1978, σ. 71, σκέψη 6, και της 11ης Μαρτίου

1987, 265/85, Van den Bergh en Jurgens και Van Dijk Food Products κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 1155, σκέψη 44).

101 Εν προκειμένω, το γεγονός και μόνον ότι η κανονιστική ρύθμιση σχετικά με την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα των προϊόντων αλιείας και της υδατοκαλλιέργειας και, ειδικότερα, το άρθρο 18 του κανονισμού 3759/92, όπως έχει τροποποιηθεί, δεν περιείχε σαφείς κανόνες για να διευκρινιστεί η μέθοδος που πρέπει να ακολουθηθεί για τον καταλογισμό των επιλέξιμων ποσοτήτων όταν κάποια μέλη αποχωρούν από μια οργάνωση παραγωγών και προσχωρούν σε άλλη δεν μπορεί να δημιούργησε στην προσφεύγουσα ή στα μέλη της, καμία δικαιολογημένη πεποίθηση ως προς την εφαρμογή της προτεινόμενης από την προσφεύγουσα μεθόδου.

102 Όπως προκύπτει από την ανάλυση του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως (βλ. σκέψεις 75 επ. ανωτέρω), η Επιτροπή δεν συνήγαγε εξάλλου εν προκειμένω καμία απρόβλεπτη ερμηνεία από τη σχετική κανονιστική ρύθμιση και ιδίως από το άρθρο 18 του κανονισμού 3759/92, όπως έχει τροποποιηθεί. Κατά το πρότυπο ενός προνοητικού και ενημερωμένου επιχειρηματία και βάσει των σκοπών του μηχανισμού αντισταθμιστικής αποζημιώσεως την οποία δεν μπορούσε να αγνοεί, η προσφεύγουσα έπρεπε να αμφιβάλλει, από την εποχή που έλαβε γνώση της προσχωρήσεως των οικείων επιχειρήσεων σε άλλη οργάνωση παραγωγών, ως προς το αν θα της καταλογιζόταν ο μέσος όρος της προηγούμενης παραγωγής των επιχειρήσεων αυτών.

103 Όσον αφορά το γεγονός ότι, με τους κανονισμούς 1103/2000 και 1926/2000, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της τη μετακίνηση των μελών της OPTUC προς την Opagac κατά τον καθορισμό του μέσου όρου της προηγούμενης παραγωγής κάθε οργανώσεως παραγωγών, δεν μπορεί να γέννησε δικαιολογημένη πεποίθηση στην προσφεύγουσα ή στα μέλη της για την εκ νέου εφαρμογή του ίδιου τρόπου καταλογισμού για κάθε μεταγενέστερη κατανομή των επιλέξιμων ποσοτήτων κατά τα μελλοντικά τρίμηνα. Συγκεκριμένα, δεν μπορεί να γίνει επίκληση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ούτε για να δικαιολογηθεί (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1125, σκέψη 45) ούτε για να ζητηθεί η εκ νέου εσφαλμένη ερμηνεία μιας πράξεως.

104 Τέλος, δεδομένου ότι η Επιτροπή απλώς και μόνον ερμήνευσε και εφάρμοσε διατάξεις που ίσχυαν τόσο κατά τις αναφερόμενες στους κανονισμούς 808/2001, 1163/2001 και 1670/2001 περιόδους αναφοράς όσο και κατά τα τρίμηνα για τα οποία χορηγούνταν αντισταθμιστική αποζημίωση βάσει των κανονισμών αυτών, δεν πρέπει, εν προκειμένω, να θεωρηθεί ότι εφαρμόστηκε αναδρομικά νέα κανονιστική ρύθμιση επί των αποτελεσμάτων καταστάσεων γεγεννημένων υπό το κράτος προγενέστερης κανονιστικής ρυθμίσεως.

105 Επομένως, ο παρών λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

106 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι οι υπό εξέταση προσφυγές πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

107 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε ως προς τα αιτήματά της, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η καθής, σύμφωνα με το σχετικό αίτημά της.

108 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφασίσει ότι ο παρεμβαίνων θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα. Εν προκειμένω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η παρεμβαίνουσα στην υπόθεση Τ-142/01 θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει τις προσφυγές.**

2) **Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η καθής.**

3) **Η παρεμβαίνουσα θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Tiili Mengozzi Βηλαράς

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 28 Ιανουαρίου 2004.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Η Πρόεδρος

V. Tiili